

"לייהודים הייתה אורה" אמר רבי יהודה:
אורה - זו תורה.

וכך הוא אומר:
"כי נר מצוה ותורה אור" [מגילה ט"ז]

לזכרה של: אורה מושקוביץ ע"ה
משוואות- יצחק

דף עירור

במפרשים

וילע"י מ.מושקוביץ * משוואות- יצחק 79858 ד.נ.שדה-גת * טל': 08-8616173 * פקס: 08-8616174

שנת תש"ע

לרשת שמות

לדעתי רבינו המבנה הזה א'ב נ麝' גם
בפסוק יא וגם בפסוק יב, כאשר בפסוק יא
משה מעערר על א'ב, ובפסוק יב הקב"ה
משיב לו על העරעור הכהול: על ראשון
ראשון ועל אחרון אחרון.
יא'

50. כלומר, אין יחשיב אותו פרעה - CAN.
הפגם במשה, בערעור על "ואשלחך". 51.
בערעור זה על "והוציא את בני ישראל" הפגם
הוא בבני ישראל. וכן ברש"י: ... מה זכו
ישראל שתעשה להם נס ואוציאות ממצריהם.

א. ספרנו עם פירוש הרב י. קופרמן.
פרק ג' פסוקים י/, יא: (י) ועתה לך ואשלחך. אליהם⁴⁷,
להתרחות בהם⁴⁸ בטרם
שאעניהם⁴⁹.

(יא) מי אני כי אלה. איך יחשב⁵⁰ את
התרחות. וכי אוציא את בני
ישראל. שאזכה להוציא את בני ישראל
שם עקה בלתי ראיים לך ו |

47. למקרים (כלומר, "אל פרעה" כנזי של
האומה). 48. זה השליחות שהוטלה עליו.
49. לפי זה פסוקנו מציין שליחות כפולה: -
א. התראה למקרים, הרישא של הפסוק "ועתה
לכה ואשלחך אל פרעה". ב. הוזאת בני
ישראל, בסיפא של הפסוק "והוציא גור".

1. קדמת הפסוקים ותסעה מהסיק, אם אכן קדמת פסוק יא'?
אנדריהם?

2. אהן שמי הגיוחאים כרא?

3. ק' ראהם קרבעין קדמת אגרא הפסוקים?

4. פסוק יא' אנדרים קרבעין קדמת פסוק יא' CAN, המתכוון
מהסיק?

* * *

ב. מי השתילוח האדמוני מאיזביבツא.

כי לין נועש נטוס לנור מלון, רק נמה א'ני
שולם לנו, כי עס מטה מורה ע"ז כי מן כתיס
מציתיאו סיינו צנפטע מכל מלחה וסגולות
ענומו ולג' נמוך זו צום גאות ממה שתקנינה
מלבדה עמו. ועל צהנת' וכי חוויה' צהנת'
כל' היין כוונת הס"י לאניהם עות"ז, הס"ג לנו:
בנטו' וכו' מעבדון מה טהילים וכו', סיינו
טהילים מהכם מהן עלי עול מורה ויטה' לי
עמך עמלס צדירים טהים וקיימים נעלמי
עד'.

פרק ג' פסוק יא: ויאמר משה מי אני כי אלך וכיו'
ובci אוציא וא'נו. סיינו טה
טולן טני לדריש, מי מלכ" סיינו טה מנקט
מאצ"י טהיר לו מפני מה טה שגדמר גהונ
יומת מכל טרולג, וכי הוני' סיינו חמת כי
ענדלו טומס נפרן וסלהוי טיגולן, רק
עלפ"כ מה יטיח טטהו'ים טה וטט נטח
ליין כוונת הס"י סיומג נס רק געט"ז,
ועל זא השינוי הס"ג, נעל צהנת' מה נמי
סהיג לנו' לי טהים עטך, סיינו מהמת צילעטיך

1. *הַמִּזְבֵּחַ שֶׁיָּמַרְתָּ לְפָנֵינוּ אֵת הַזֶּה וְאֵת הַזֶּה מַעֲינָה?*
2. *אֵת קָדוֹם אַתָּה שֶׁלְכָה הַרְכָּזָה?*
3. *הַמִּזְבֵּחַ הַגָּדוֹלָה אֲכוֹלָתְךָ תַּחֲזַרְתָּ כִּי תַּקְרִיכָּתְךָ תַּהֲקִיכָּת?*

* * *

ג. הַכְּתָבָה וְהַקְּבָּלה.

nifke

1. *מִי אָבִי בַּי אַלְךְ וְהַיְקָוֹן לְדִין נַס אַלְכָסִי*
2. *(כְּפָר), זְמַלְלָתְךָ לְהַזָּה, עַי לְאַמְתָּן סָלְךָ לְמַקָּם לְסִטְתָּס וְלְמַקָּם סָמְכִי*
3. *מִלְּאַתְּנָהָתְךָ כָּלְתָּמָה לְמַמְנִי יְלָמִי נִקְרָא לְמַמְנִי וְלְמַמְנִי לְמַמְנִי;*

nifke

1. *אֵת קָדוֹם כָּלְתָּמָה - אַכְּפָר - כָּלְתָּמָה שֶׁאָתָה, גַּפְיָה תְּמָבֵן וְאַתְּהָכָבָה?*
2. *הַמִּזְבֵּחַ אֲכוֹלָתְךָ אֲסִיר כָּלְתָּמָה שֶׁאָתָה שְׁוֹגָה כְּפָר הַמִּתְּצָסָק* אֶת
הַמִּזְבֵּחַ תַּחֲזַרְתָּ כִּי תַּהֲקִיכָּת?

* * *

ד. רְשִׁיר דִּירְשׁ.

nifke

נמצא ברגע אצל חברו, וכאשר ביקשה חנה בן מעם
ה', נאמר פסוקים אחדות: "שאלה מעמר" (שמעול א'
או). כי את שבקשה עם ה', גם בידיה הוסיף להיות
— של ח', מאוצר הנשות הנצחית, הגנוו עמו, ניצן
אחד בתקשה, להונכו, להיות לו לבן. וגם מה שה'
חובע מאתנו, ישאר וויסיף להישאר שלו, אם
נקווישתו לה', וכן: "מה ה' אלהיך שאל מעמך"
(ברבים י', יב). אבל כאן נאמר בפירוש: **ושאלת**
א' שה משבנתה, וכן להלו (פרק יא, ב':
ישואלו אש מאת רעהו וגוי). המשמעות הברורה
היא אפוא: לתבעו, לבקש, ובשם פנס לא:
לקחת בהשאלה.
ונ澤לתם. "נצח" דומה לאנשלי: גהסיר מצעל
עצמו בבר: "חונצלא": לחפותם מדבר, **נצח!**: גרוות,
שמישחו יתפסות מדבר. כה יעלה מעומכם לעומם
המצורם, עד **שבעין יפה** ובמנה גדרשה יענו —
לבקשותם התובעת. יתרה משאיפיהם מהם, יתנו —
הן כיו ליחסטר מכם, והן מתוד רגשי השתחנות
אנושים.

פרק ג', פסוק ב': (כב) וְשָׁאַלְתָּה לִמְלָחָם "שָׁאַלְתָּה" לא האיר מולה,
מאוֹת סְפֻמִּים, לסתות, היה מושיע במקרא,
ומובנה חמידה: לתחבע, לבקש; לעולם
לא: לנקחת בהשאלה. דק פעם יחידת
גוכרת היא בהרואה זו: "ובישראל איש מעם רעהו"
(להלן כב, יג). ומאחד ושם מבטא המלה יהס
משפטים מסויים, הפקה משמעות זו לשגרה ביזה.
וכך, בכלל מקרים יהורי זה, החלו לראות ב"שאל"
ביטוי, שמובנו בראש וראשונה, ובעיקרו: **"לקחח**
בְּהַשְׁאָלָה, עַל מִנְתָּה לְחַזּוּר". ואולם בונה
הuttlemo ביליל משימושוں קבוע ביזה. והנה, כל
מקומות שהווארת "שאל" היה: "لتבעו", "לבקש דבר",
וחחפץ הנבעע או הנשאול נתקלחוטין מכל זיקה
לבעליו הקורומים, הרי נסמכת תיבת "שאל" אל סימני
החברו: **אמ'!**, או **מאת'**: החוץ מסדר מה איש,
ואילו במרקחה היחידי, בו הוראותו **"לנקחת בהשאלה"**,
נספר אליו **"עם"**. כלומר, אמנם החוץ אין
עוד עמו (**אצלו**), אבל עוזין שלו הוא, אף כי

1. *אֵת קָדוֹם הַכְּתָבָה וְהַצְּעִין הַאֲצִיק אֲפָר כָּלְתָּמָה כְּפָר אֲפָר אֲפָר אֲפָר!*
2. *לְהַצְּעִין כְּפָר אֲפָר אֵת קָדוֹם כָּלְתָּמָה כְּפָר אֲפָר?*
3. *הַקְּרָמָה הַצְּעִין כְּעִין אֲפָר אֲסִיר אֲפָר אֲסִיר?*
4. *"רְגִזִּים" גַּעַן יְפָא וְהַתְּקִין כָּלְתָּמָה כְּפָר אֲפָר?*

* * *

ה. תּוּעֲלִיות לְהַדְּלָבָג.

פרק ד', פסוק ב': **וַיַּקְרַב מִשְׁה אֶת אָשָׁתוֹ וְאֶת בְּנֵיו וַיַּרְבֵּבם עַל הַחַמְרִיּוֹת בָּאָרֶץ;**

ר' (ז') **אַיִן** רְלֹוי לְהַזָּה שִׁיעּוּב שְׁמָתוֹ וַיַּפְלֵד מַכָּה כִּי קוֹל רְלֹוי סִיגְנִים גְּמַנִּינִים תָּמִיד
וְלֹא סְכִינָה מֵהָה לְהַלְלָק מִנְחָה לְמַלְלִים אַקְתָּוֹ וְגַנְזִי כְּהַלְלָל לוֹ הַקְּזִי טִיטָּז
לְמַלְלִים. לוֹיָ מה קְרָכָתוֹ כְּדַךְ מִפְנִי עַרְלָתָה כְּנוּ נָדָס כְּכָבָר הַמְּרָא וְמִפְנִי מִלְתָה כְּנוּ לְדַמְתָּה
קְלָיָנוּ מִן כְּרֹלְוי שִׁיעּוּב וְלֹךְ לוֹ

nifke

1. *הַקְּרָמָה יְפָא הַצְּעִין כְּפָסָוק הַאֲגָלִיק מִיאָה, אֵת כָּלְתָּמָה פָּוָרָה אֵת פְּרָלָא אֲפָר קָרָא?*
2. *לְהַצְּעִין כְּפָר אֲגָלִיק כָּלְתָּמָה כְּפָר אֲגָלִיק וְאֲגָלִיק אֲגָלִיק וְאֲגָלִיק?*
3. *אֵת קָדוֹם אַיִת כָּרְנוּ שְׂיִיךְ כָּלְתָּמָה וְהַקְּרָמָה כְּפָר אֲגָלִיק אֲגָלִיק?*
4. *אֵת הַאֲסָקָה אֲפָר נָה?*

* * *

[בג] חנה אגבי להרג את בנו בפורך: יקשה כי הנה זאת היא הלא-זונה שבמכוות, ומשה לא הזכיר לפרעה אלא לבכחות, ולמה זוכורה לו כאן? ואשר אני אחותה לי כי הנה משה אמר ליתורו (למעלה ייח) ואראהם העודם חיים מוכח מוח שלא הגיד לו דבר משלהיוזה ה', רך אמר כי נכסף לריאות בית אביה, א"כ בהוליכו עמו את אשתו ואת בניו, שלא ידעו דבר מענין שליחות, אין ספק כי אשתו ובנו הגדול כשייראן, שילד לפניו מלך מצרים לדבר לו לשלח את ישראל, ניאו את לבו ויעכבושו מעשות שליחותם מיראתם טמא פרעה ימיהו, וה' ידע זאת ורע בעיניו על שהוליך אשתו ובנו עמו, ובפרט כי משה כבר נפתח אחר עצת אשתו והיה שומע לעצמה יותר וכן מן הראי, כי אחר מילת בנו אחר עבר שמותיהם, שאם היה בתוכו שמותיהם ימים לילדתו, לא יתחנן שתצא אשתו עמו לדרך, א"כ נראה שהוא שמע בקולה למולו אותו בנו י"ג שנה כמשפט הימשמעאים והמדיניות; על כן אמר לו ה' דבר הזה, למען יבין כי גם הוא, אם לא יעשה שליחותו, באופן שהיה סיבה לעיכוב יציאת ישראל ממצרים, גם הוא כרך היה ענסו, שיירוגו ח' את בנו בכורו, וכן היה, כי בהיותם מלאו ונחה רע בעיניו ה', כי הולך הוא עם אשתו ובניו, ויפגשו ה' ויבקש מהין, אומר אני, שהכוונה להמית את בנו בכורו הנזכר למעלה שני פעמים: ואנו אמר משה לצפורה שאירע להם זה על שайחו למול את בנים הקטנים, ואנו צפורה החשה ולא התמהמהה ומלה את ערלת בנה, לא הבן החילדה הנרמז בכינוי המיתר ובכינוי ויפגשוה שהוא היה הגדול שכבר נימול, אלא מלה את הקטני שלא הגיע ליא"ג שנה ולא מלאו, ותגע לרגליו של משה וחומר נגד משה חתן דמים אלה ל^ה בעזך ולא בעוני בנו הגדול חולה, ואחת סיבת מיתומו, אולי השבה כי טורה הדרך היה סיבת חלי' ; וכשראתה כי מיד רפה החולי ממנו, אמרה חתן דמים למולות. ולמיוז כי עדין קרובים היו למדין, חזורה צפורה עם בניה לבית אביה, ומשה הולך לבנו, וזה היה רצון האל, כדי שלא יהיה למשה מעכב לעשות שליחותו, וזה טעם: אחר שלוחה" (למטה י"ח ב'), כי כאן שליח אותה והלכה אל בית אביה.

질שוף

1. קראם את הפסוק, ק'ijk לך אפיקים קיתו ג'פי הצעה?
2. סלערני נקלת את יוסי דה נה צט לנקו וויתרני, התוכף ג'פקלו, אםנה דה צו ג'ז?
3. כת' הוכחתי אפיק' סלערני כי נה קפ' קתק' צט נתק, התוכף ג'פקלא?
4. נה פ'יק' הקפ'ה אננה ונה צען גאנען אםה?
5. סלערני אוכיא אן הפסוקים זכורה הוחרה ג' פ' פ' מאה צט יג'יה, אםנה דה צו ג'פלערני?
6. ק'יך נה "ייא"ק" נאך אונ' הסופר?

* * *